

ပြည်ထောင်စု

ခေတ်ပျိုဖြူ

ကော်ရုပ်

(အပြင်းစားအချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

မြို့တွေဝေနေတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ

မျက်ရည်တွေနဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုကို

အဲဒီနေ့က

သူ

ခလုပ်တိုက်ခဲ့မိတာပါ။

*

ဆောင်းမနက်ခင်းတွေမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ရတဲ့ အရသာကို သူ
အလွန်နှစ်ခြိုက်သည်။

မြို့တွေဝေနေသော ဆောင်းမနက်ခင်းတွေသည် သူ့အား
စိတ်ကြည်လင်စေသော ပန်းချီ ကား တစ်ချပ်ကဲ့သို့ပင်။

ကာလ နဂါးများ ဖြစ်သော ယုခ နှင့် သုခတို့ကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း
အပြင်ကနေ သော့ခတ် ကာ ထောင်ချပစ်ခဲ့သည်။

ညကတစ်ညလုံး ဒင်းတို့နှစ်ယောက် Online က ဆော်တွေနှင့်အငြိ Chat
နေကြသည်လေ။

သူတို့မို့ မမြင်ရတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို အိပ်ရေးပျက်ခံကြုံနေတာ။

ကွန်ပျူတာကို အလုပ်ကိစ္စအတွက်သာ သုံးသည်။ သူ့မှာ Account တွေ
ဘာတွေလဲ မရှိပါ။

ယုခ နှင့် သုခ ဆိုသည့် အမြှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို သူတို့လိုင်းထဲဝင်ဖို့ မကြာခဏ မဲဆွယ်သော်လည်း သူကတော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပေ။

နောက်ဆုံး သူပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်တွဲ ပိတ် သွားခဲ့တော့သည်။

“Internet အခွန်မဆောင်ရတော့အခါမှ ငါဖွန်ကြောင်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။”

အင်း.... အဲ့ဒီအချိန်ရောက်ဖို့ ဆိုတာကလည်း။

အင်းယားကန်ဘောင် တစ်လျှောက် နည်းနည်းလေး ပြေးလိုက်တာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ် လျှောက် ပူနွေးလာကာ ချွေးပင်ဖို့လာသည်။

လတ်ဆတ်ကာ ညော်နို့ကင်းနေသေးတဲ့ ရန်ကုန်မနက်ခင်း၏ လေနုအေးအေးတွေကို ခါး ကိုမတ် လက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီးသူ တစ်ဝကြီး ရှုသွင်းလိုက်သည်။

“ဟယ် .. ဘော်ဒီက တောင့်တောင့်၊ ရုပ်က ဖြောင့်ဖြောင့် နဲ့ ရင်ခုန်စရာလေးပါလား”

အသံကြောင့် သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

အသက်အရွယ်မှ အားမနာ တဏှာမီးထတောက်နေသော မျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်နေသော လေဒီဖက်တီး နှစ်ယောက်။

ဟူး ... စိတ်ညစ်ရာပါလား။

“ဟုတ်သားဟယ်၊ ဒီလိုအကိတ်လေးနဲ့ ရွှေလက်တွဲရမယ်ဆိုလျှင် လက်ရှိ ဇယားတွေ အား လုံးဖျောက် ရေနောက်ပြီး သူလေးရဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ထာဝရ ပုန်းနေလိုက်ချင်တယ်၊ အဟိ”

ခရမ်းသီးခြောက်လို ရှုံတွနေတဲ့ မျက်နှာကြီး နှင့် လေဒီကြီးက
ကနွဲ့ကလျပြောပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်လာပြန်သည်။

သူစိတ်ရှုပ်သွားရသည်။

ကြာရင်လည်း ဒီထက်ကဲလာတော့မှာ သိတာမို့ သူ ထိုင်နေရာမှ
ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လေဒီ ဖက်တီး နှစ်ယောက်၏ တဏှာစက်ကွင်းမှ ပြေးလာခဲ့ပြီး သူ
စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ကန်ဘောင်စပ်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဟူး”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုပ်လိုက်သည်။

နုသစ်သော နေရောင်ခြည်လေးထဲတော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အပျိုမလေး
တစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သလို ကမ္ဘာမြေကြီးသို့ ညင်သာစွာ ဝင်ရောက်လွဲလေပြီ။

ထိုအချိန်လေးမှာပင် -

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် သူ မျက်လုံးအစုံ
ပြူးကျယ်သွားရသည်။

ရေပြင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ကမ်းစပ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ကမ်းစပ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာ မဆန်းပေမယ့်
ကောင်မလေး၏ ပုံစံက တော့ ထူးဆန်းနေသည်။

သူမ၏ လက်အစုံက မကြာခဏ ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်နေကာ
ကျောပြင်လေးကလည်း တ သိမ့်သိမ့်တုန်ခါနေသည်။

ဒါဆို ကောင်မလေး ငိုနေတာပေါ့။

ဒီလို လှပအေးချမ်းတဲ့ ဆောင်းမနက်ခင်းလေးမှာ ... သူမလေး
အဘယ့်ကြောင့် ပူဆွေးလောင်မြိုက်နေရတာ လဲ။

ဘာရယ်မဟုတ် သူ ထိုကောင်မလေးကို ထိုင်ငေးနေမိသည်။

သူမ ငိုနေပုံလေးကလည်း အိန္ဒြေမဲ့ ပရမ်းပတာမျိုးလေးလည်း မဟုတ်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက် လူပေါင်းများစွာ ငိုနေတာကို မြင်ဖူးခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးလောက် ဘယ်သူမှ လှပစွာ ငိုတက်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။

သူမ ငိုကြွေးနေပုံလေးက သိမ်မွေ့ကာ ကဗျာဆန်လွန်းနေသည်။

ကန်ရေပြင်ကို ခပ်ဆွေးဆွေးလေး ကြည့်လိုက်၊ တရှုံရှုံငိုလိုက် နှင့်
ကမ္ဘာမှာ သူတစ်ယောက် တည်း ရှိနေသလို ယူဆကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မေ့ထားပုံရသည်။

သူမကို ကြည့်ရင်း သူပါရောပြီး ဝမ်းနည်းဆို့နှင့် လာရသည်။

သူ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူမက Tempo တွေ့မြင်လာပုံရသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။

သူမ ရေထဲတွေ ဘာတွေ ခုန်ချလိုက်ရင် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို
ဆင်းကယ်ရအောင်လည်း သူ ရေမကူးတက်ပါ။

ပြီးတော့ ... ရေကူးတက်တယ်ပဲ ထားပါဦး ဒီလိုဆောင်းတွင်းကြီး ရေထဲ
ဆင်းရမှာ။

အီး။

အတွေးနဲ့ပင် သူ ကျုံ့ဝင်သွားရသည် (ခန္ဓာကိုယ်)။

သူမကတော့ တော်တော် အရှိန်တက်လာပြီ။ ဒီတော့... ခြေလွန်

လက်လွန်တွေ မဖြစ်ခင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

စဉ်းစားစမ်း။

ဒီမနက်လေးတော့ သူမလေးအတွက် သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်
အလုပ်ပေးလိုက်ရသည်။

အိပ်ချင်မှူးတူး နှင့် အခုမှ နိုးထလာတဲ့ ဦးနှောက်ဆီမှာ အကြံတချို့
ထွက်ကျလာသည်။

ဟုတ်ပြီ။

သိပ်မကြာခင်လေးမှာပဲ သူ ထိုကောင်မလေးအနီး
လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ သူ့ခိုး ခြေလှမ်း လေးဖြင့် တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

သူမကတော့ သတိထားမိပုံမရ။ သူ့ဇာတ်ရိုက်နှင့်သူမျောနေတုန်းပင်။

လူတချို့ကတော့ သူ့ကို တစ်လှည့် ကျောခိုင်းကာ ငိုနေသော သူမကို
တလှည့်ကြည့်ကာ သူတို့ဘာသာသူတို့ အဓိပ္ပါယ် အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုသွားကြသည်။

ကိစ္စမရှိ။

လူတစ်ယောက် အသက် ကယ်ရတာ ပဲလေ။

“အဟင့်.. မောင်ရယ် .. မောင်မရှိတဲ့ ဘဝမှာ မောင်ထားခဲ့တဲ့
အလွမ်းတွေနဲ့ကော်ရုပ် မနေ ချင်တော့ဘူး သိလား မောင်.. အဟင့်”

နှပ်တရှုံရှုံနဲ့ သူမ စကားသံကြောင့် သူ အသင့်အနေအထားနှင့်
သတိဆွဲထားလိုက်သည်။

အင်း .. အနေအထားကတော့ ဒင်းကလေး သူ့ကိုယ်သူ
တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ့် ပုံပဲ။

ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူမ၏ လက်ကလေး

လေပေါ်မြောက်တက်လာခဲ့သည်။

သေချာတယ်။ သူမ ရေထဲ ခုန်ချဖို့အတွက် အရှိန်ယူနေတာပဲ ဖြစ်မယ်။

သူ့ဘက်က တစ်စက္ကန့်လောက်သာ နောက်ကျသွားရင် ဒီကောင်မလေး ခန္ဓာဆဲသွားနိုင် သည်။

ဒီလောက်လှတဲ့ ခန္ဓာလေး ဆဲသွားမှာ နှမြောစရာ။

“ဟာ... ဟေ့ မလုပ်နဲ့လေ”

ရုတ်တရက် ဆွဲလိုက်သော သူ့အားကြောင့် သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်လေး လဲပြီလာခဲ့သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်၏ အထိအတွေ့က သူ့ကို တဒင်္ဂတော့ တိမ်းမူးသွားလေသည်။

“ရှင်... ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသား နှင့် မေးလားသည်။

“ခင်ဗျာ ခင်ဗျားကရော ဘာလုပ်တာလဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်တဲ့ အမှုက ထောင်ချလို့ရတယ်နော်”

သူ့စကားအဆုံး သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်စောင်းလှလှလေး လှမ်းထိုးသည်။

အခုထိ သူက ထိုင်လျက်သား ဖြစ်ပြီး သူမလေးကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပက်လက်ကလေး ပင်။

ခဏကြာမှ သူမက စပြီး ရုန်းထသည်။

သူက မလွှတ်ပေးဘဲ ဆက်ဖက်ထားတာမို့ -

“ဟယ်.. ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လေ”

“မလွှတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လွှတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားက ထပ်ပြီး
သေကြောင်းကြံစည်နေမှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဒုတိယအကြိမ် မျက်စောင်းထိုးကာ -

“ဘယ်သူက သေကြောင်းကြံစည်နေလို့လဲ”

“ခင်ဗျား ရေထဲခုန်ချမလို့ ဟန်ပြင်လိုက်တာ ကျွန်တော် မြင်တယ်လေ”

ပြောပြီးမှ သူရင်ဘတ်ပေါ်က စေးထန်ပျစ်ချွဲတဲ့ အရည်တွေကို အခုမှ
သတိထားမိသွား သည်။

“ဘာ.. ဘာတွေလဲဟ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူမလက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးအား
ထောင်ပြသည်။

အားပါးပါး ... လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်လုံးမှာ အလားတူ
စေးထန်းပျစ်ချွဲသော အရည်များ ပေနေတာပါလား။

နည်းတာမဟုတ်။

သူကြည့်ရင်း ပျို့တက်လာရသည်။

သူမကတော့ သူရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ သူလည်း ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ snow tower တစ်ခုကို
ထုတ်ကာ ဖောက်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်ကဟာတွေကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက နှပ်တွေပေးနေတဲ့ ဒီလက်ကိုင်ပဝါကို လွှင့်ပစ်မလိုဟာကို
ရှင်က အတင်းကာရော ဝင်ဆွဲတာလေ။ ဟွန့်... စိတ်ညစ်လို့လာငိုပါတယ်။
အူကြောင်ကြွက် နဲ့ လာတိုးနေတယ်။ ဟူး.. လောကကြီးမှာစိတ်အေး လက်အေး နဲ့

ငိုလို့ရတဲ့နေရာ တော်တော်ရှားတာပဲ”

အံမယ် ပြောပုံကိုက အဆီအငေါ် မတည့်ပုံများ။

စိတ်အေးလက်အေး ငိုလို့ရမဲ့နေရာတဲ့။

စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်မှတော့ ဘယ်သူက ငိုနေမှာလဲ။

သူစိတ်ထဲ တော်တော်လေး ချဉ်သလို ရှိလာတာမို့ သူမကို
ဘုရားရှိုးပစ်လိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရတာ က နေရောင်အောက်တွင် သူမဟာ
အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို လှပနေသည်။

မျက်နှာလေးက ငိုထားတာမို့ မို့အစ်နေတာ စွဲမက်စရာ
ကောင်းနေသည်။

ဆံနွယ်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေက ကန်ရေပြင်ကို တိုက်ခတ်လာသော
လေနုအေး တချို့ ကြောင့် မျောလွင့်နေတာမို့ သူမကို ပိုပြီး ကဗျာဆန်သွားစေသည်။

နှာတံချွန်လေးဟာလည်း ခုထိ နီရဲနေတုန်းပဲ။

ဒီလောက်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ အရပ်မလေးကို ဘယ်လို
ယောကျ်ားမျိုးကများ ငိုစေခဲ့တာလဲ။

“ဒါ... ဒါဆို ခင်ဗျား ခုနက ခုန်ချဖို့ ကြံစည်နေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဂေါက်ရန်ကော ဆိုတဲ့ အကြည့်နှင့်
တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ပြီးမှ -

“ဒီမှာ ချစ်သူကို လွမ်းလို့ ခံစားရတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အသက်ကို
နိဗ္ဗိတံရလောက်အောင် တော့ ကော်ရပ်တို့က ဦးနှောက်က မကြောင်သေးဘူး။”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က
ကော်ရုပ်တဲ့လား။ အဆန်းပဲနော်။ နေတော့ရော store ဆိုင်မှာလား၊ super market
မှာလား”

သူမ စိတ်ညစ်နေတာ ပေါ့သွားရလေအောင် သူက
အရွန်းဖောက်မေးတော့ သူမက ရှုတည်တည် မျက်နှာလေး နှင့်

“ကဲ...ကြွမှာသာကြွပါ။ လဝကမှာ လုပ်တာထင်တယ်။
စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲသူကတစ်မှောင့်”

သူ့ကို နှင်ထုတ်နေတဲ့ သူမ မျက်နှာ လှလှလေးကို ခဏတော့ သူ
သတိလက်လွတ် ငေးမိ သွားသည်။

အကြည့်နှစ်ခု တဒင်္ဂအဆုံမှာ သူ့ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်မသိ
အရာလေးတစ်ခု ဖြတ်သန်း သွားသလို တုန်ခါသွားတာကိုတော့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့... သွားတော့လေ၊ ဘာငေးနေတာလဲ။ ရန်ကုန်မြို့ထဲ လာပြီး
တောထဲက တာဇီလို သူများကို အငမ်းမရ လာငေးနေတယ်။ ဘာလဲ မိန်းကလေး
ချောချော မမြင်ဖူးဘူးလား”

အမ်.. သူမစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ထူအမ်းသွားရသည်။

သူ ရန်ကုန်မြို့ထဲ သွားရင်းလာရင် မိန်းကလေးချောချောတွေ
တွေ့ဖူးပါသည်။

ဒါပေမဲ့.. နှလုံးသားကတော့ အေးဆေးပင်။ သူမနှင့်ကျမှ ဒင်းက ဘာလို့
လူးလွန့်လာ ရပါလိမ့်။ ဟိုက ပြောတာတောင် နည်းသေး။

“သွားတော့မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံခဲ့ကြပြီဆိုတော့ မိတ်ဆွေတွေ
ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့။ ကျွန် တော့် နာမည်က မင်းကြည်ညိုပါ။ ကျွန်တော်ကတော့
ဂျာနယ်တိုက် တစ်ခုမှာ အယ်ဒီတာ လုပ် တယ်။ နောက် လမ်းမှာတွေ့ရင်ခေါ်ပေါ့။

ကျွန်တော်က မာနမကြီးတက်ပါဘူး။”

သူမက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားလေး နှင့် ကိုက်ကာ သူ့ကို
ကြည့်နေသည်။

ခင်ဗျားတကယ်လှတယ်။ ကော်ရုပ်။

ငိုနေရင်လည်းလှတယ်။ ခပ်တည်တည်နေလည်းလှတယ်။

သူမ ရယ်နေရင်ရော။

မမြင်ဖူးပေမယ့် ရယ်နေရင်လည်း လှမှာပါပဲလို့ သူတွေ့လိုက်မိသည်။

အဲဒီ စတွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းက နောက်တစ်ခါ ဆုံရင်... သူမကို
ရယ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ တေးထားလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်မှုတွေ ဒီထက်ကြာသွားရင် မကောင် ဖြစ်တော့မှာမို့ သူကပဲ-

“သွားပြီ”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခဏ”

သူမ၏ တားမြစ်သံကြောင့် သူ ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ဘာလဲဆိုသည့်
သဘော နှင့် မေးဆက် ပြလိုက်ကာ -

“လိပ်စာကတ် တောင်းမလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းနံပါတ်...”

“ဒီမှာ ရှင်ထင်နေတာတွေ စွပ်ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုခေါ်တာ
ရှင့်လက်ထဲက snow tower လေး ထားခဲ့နိုင်မလားလို့”

“ဘာလဲ... အမှတ်တရ သိမ်းထားမလို့လား။ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နှပ်တွေ နဲ့
ဟာကို”

သူစကားကြောင့် သူမက လျှာရှည်ရန်ကော ဆိုတဲ့ အမူအရာနှင့် တစ်ချက်လှမ်းရှိုးသည်။

“ကဲ ပေးခဲ့မှာလား၊ မပေးခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ go away”

ဟူး တော်တော်ရင့်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

အေးလေ.... သူစိတ်ရှုပ်နေတဲ့ အချိန်မို့ထင်တယ်။ သူမ မျက်နှာလေး ဂူပုတ်နေပုံလေးက ကလေးလေး တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းနေသည်။

“အင်း .. ပေးခဲ့မယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိချင်တာလေး မေးလို့ရမလား”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာလို့ ဒီ tower ကို ကျွန်တော့်ဆီက တောင်းရတာ လဲ”

“ဆက်ငိုမလို့ပေါ့၊ ငိုတဲ့အခါ နှပ်ညှစ်ဖို့ ကျွန်မမှာ လက်ကိုင်ပဝါမှ မရှိတော့တာ။ ရှင့် tower က အများကြီးညှစ်လို့ ရသေးတယ်လေ။ ရှင်လဲ လွှတ်ပစ်မှာပဲ မှလား”

“ဪ” ဟုသာ သူရေရွတ်မိတော့သည်။

မှတ်သားလောက်ပါပေရဲ့

အင်းယားကန်ရေပြင်၏ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ စောစောက သူမ စွန့်ပစ်လိုက်သော ပဝါလေးကတော့ တရွေ့ရွေ့။

သူမလေးကတော့ ဆက်ငိုပြီး နှပ်တွေ ထုတ်လုပ်ဦးမယ် ဆိုပါလား။

သူတွေ့လိုက်မိတာကတော့ သူမ ငိုတဲ့အခါ မျက်ရည် မထွက်ဘဲ နှပ်ရည်တွေများ ထွက် သလားဟု။

သူကတော့ မျက်ရည် မမြင်ဘဲ နှပ်တွေသာ မြင်၏ ။

အဲ.. မြင်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ အသုတ်ပါခံခဲ့ရသည်လေ။

“ကဲ... ရော့”

သူ tower လေးကို လှမ်းပေးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဒီတစ်ကြိမ် သူမ လှမ်းမခေါ်သလို သူကလည်း လှည့်မကြည့်

ဖြစ်တော့ပါ။

အဲဒီနေ့မှစ၍ သူ အရပ်တစ်ရပ်၏ ပြုစားခြင်းကို ခံခဲ့ရတော့သည်။

ရုံးရောက်ရင်တော့ ဟိုအမြွှာနှစ်ကောင်ကို အရပ်ခိုင်ယာရီ

ပြောပြရဦးမည်။

ရုံးအထိ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူ့နှလုံးသားထဲ တစ်စုံတစ်ရာ

ခိုးဝင်လာခဲ့သလို ခိုးလိုး ခုလု ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ မခေါ်ပဲ ရောက်လာပြီး မနှင်ဘဲ

တိတ်တခိုးထွက်သွားတက်တဲ့ ခပ်ကြောင် ကြောင် ဖီလင်တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

*

အခန်း (၂)
တကယ်တော့
အလွမ်းဆိုတာ
အချစ်ရဲ့
ဖွားဖက်တော်ပါပဲ။

*

အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ယုယ နှင့် သုခ အမြွှာနှစ်ကောင်က အိပ်နေတုန်းပင်။

ဪ .. ပြောရဦးမယ်။

ဂျာနယ် အယ်ဒီတာဆိုလို့ အရမ်းတွေ အထင်ကြီးနေမှာစိုးလို့ပါ။

တကယ်တော့ မင်းကြည်ညို ဆိုတဲ့လူက အယ်ဒီတာတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် လက်ရှိ ပြည်တွင်းမှာ ဩဇာရှိတဲ့ နိုင်ငံကျော် ဂျာနယ်ကြီးတွေရဲ့ အယ်ဒီတာတော့မဟုတ်ပါ။

သူတို့ ဂျာနယ်က အားကစားဂျာနယ် တစ်စောင်ပါ။ ဒီအယ်ဒီတာအလုပ်ကို သူ နယ်က တက်လာကတည်းက အင်တာဗျူးဖြေပြီး ရထားတာ ဖြစ်သည်။

အားကစားဂျာနယ် အယ်ဒီတာဆိုတာကလည်း internet ကနေ နာမည်ကျော် website တွေရဲ့ သတင်းတွေကို အင်္ဂလိပ်ကနေ မြန်မာလို ဆီလျော်အောင်ပြန်ပြီး ရေးရတာ မျိုးပါ။

သူက အင်္ဂလိပ် အနည်းငယ် ကျွမ်းကျင်သူမို့ ဒီအလုပ်က သူ့အတွက် သိပ်မခက်ခဲပေ။

ပြီးတော့ သူက နယ်ကဆိုတော့ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေအောင် အယ်ချုပ် (အယ်ဒီတာ ချုပ်) က သနားသောအားဖြင့် သူတို့ ဂျာနယ်တိုက်တွင် နေခွင့်ပေးထားခဲ့သည်။ စားတာကတော့ ကြုံသလိုပဲပေါ့။

ခက်တာက သူ့သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမွှာနှစ်ကောင်ပါပဲ။

ဒင်းတို့က ရန်ကုန်မှာနေပြီး အိမ်မပြန်ပဲ သူနဲ့ပဲ တိုက်မှာလာနေသည်။

အိမ်မှာနေရတာ နားပူလို့တဲ့လေ။ အယ်ချုပ်ကလဲ ဝန်ထမ်းတွေပဲမို့ သူတို့လာနေတာကို ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ထတော့။ ခဏနေရင် အယ်ချုပ်လာတော့မှာ ထတော့ကွ”

သုခက သူ့ကို လှုပ်နှိုးနေတာကို မုန့်ကျွေးနေတယ်များ မှတ်လို့လား မသိဘူး။

“အီး... အဲ” နှင့် ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေ ဝါးနေမှန်းမသိ။

“ပလပ် ပလပ်” နှင့် ဝါးပြီး ပြန်ငြိမ်သွားပြန်သည်။

ဆင်အှာတက်နင်းရင်တောင် နှိုးမည့်မပုံမပေါ်ပေ။ ယုယကို နှိုးတော့လည်း မရ။ ဖင်ကုတ် ခေါင်းကုတ် နှင့် ပြန်အိပ်သွားသည်။

ဟိုကလာမှ ဝရုန်းသုန်ကား လုပ်ကြဦးမည်။

သူကတော့ ညက ဒင်းတို့ သောက်ထားသော ဆေးလိပ်တိုတွေ ပြန့်ကျဲနေသော ဂျာနယ် တွေကို ရှင်းလိုက်သည်။

အားလုံး သေသေသပ်သပ် ဖြစ်သွားတော့မှ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲရောက်တော့ ညာဘက်လက်မောင်းကို စမ်းရင်း
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရသွားကာ ပြုံးမိသွားသည်။

သူမလေးအကြောင်း ပိုတွေးလိုက်မိရင် သူ့ရဲ့စိတ်က
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ ပျော်ရွှင်သွား တာ ဘာကြောင့်များလဲ။

အူမြူးနေတဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်တွေကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲ သီးချင်းအကျယ်ကြီး
အော်ဆိုပစ်လိုက် မိသည်။

*

“မင်းတို့ကောင်တွေကို ငါ ဘယ်မှာ သွားသုံးရမလဲ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း ...
သေးသေးကွေးကွေး အမှား ဆိုရင် ငါ မပြောဘူး။ အခုဟာက ကာလာချပ်မှာ
တက်မှားတာ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက် တာကွာ”

အယ်ချုပ်က သူတို့ သုံးယောက်ရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်ရင်း ဒေါသထွက် ကာ အပီကောနေသည်။

ခေါင်းငုံ့ထားတာလို့ အယ်ချုပ်မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့်
အသံကာလာအရ အယ်ချုပ်ဒေါသ ကို မှန်းဆလို့ရသည်။

အယ်ချုပ်ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထုတ် ဂျာနယ် တစ်စောင်ကို ထိုင်ပြီး
သူတို့ သုံးယောက် နားကို မီးပူတိုက်နေသည်။

ပြဿနာကို စသူက သုခဖြစ်သည်။ အားကစား ဂျာနယ်ဖတ်သူတွေ
သိကြမှာပါ။

ကာလာချပ်ဆိုတာ မျက်နှာဖုံးရယ် နောက်ဆုံးက
အညှီအဟောက်သတင်းတွေ ပါတဲ့ အပိုင်းကို ပြောတာပါ။

ကျန်တဲ့ စာမျက်နှာတွေက အဖြူအမည်း စာမျက်နှာတွေ။ အဲဒီ အညှီအဟောက် သတင်း တွေပါတဲ့ အပိုင်းကို ပြောတာပါ။

ပြဿနာအစက သုခရေးသော အပိုင်းက စတာ ဖြစ်သည်။ ဘောလုံး နှင့် ရင်းနှီးသူတိုင်း အက်ရှီလေကိုးလ် (Ashely Cole) ကိုတော့သိကြပါလိမ့်မည်။

အက်ရှီလေကိုးလ်၏ ဇနီးက ချယ်ရီကိုး (Cherry Cole) ဖြစ်သည်။

သုခ ရေးသော သတင်းက ချယ်ရီကိုးက ခင်ပွန်းဟောင်း အက်ရှီလေကိုးလ်ကို တမ်းတ လွမ်းဆွတ်နေတဲ့ အကြောင်း။

အဲဒီမှာ ဒီကောင် ခေါင်းစဉ်မှာ ရေးချလိုက်တာက -

“အက်ရှီလေကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေတဲ့ ချယ်ရီထွန်း” တဲ့လေ။

ပြီးရော ... ။

လွဲတာမှ တကယ့်အကြီးကြီး။

အခုတော့ ဒင်းကြောင့် သူတို့ခေါင်းတွေ ဆင်နင်းခံနေရပြီ။

“ဟေ့ကောင်.. သုခ.. ပြောစမ်း။ ချယ်ရီထွန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

အယ်ချုပ်၏ ကောက်ခါငင်ခါ မေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့် သုခ ဖင်တစ်ချက် ရှုံသွားပုံရသည်။

သူလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို တော်တော်လေး အောင့်ထားလိုက်ရသည်။ ချယ်ရီထွန်းဆိုတာ ဒီကောင့် ရည်းစားလေ။

အခုတော့ သုခခမျာ သူ့အမှားကြောင့် ရည်းစားကို အက်ရှီလေကိုးလ်ကို ဆက်သလိုက်ရ သလို အယ်ချုပ်၏ တေ့ဖြုတ်ခြင်းကိုလည်း ခံလိုက်ရရှာသည်။

“နေစမ်းပါဦး.. ကြည်ညို နဲ့ ယုယ မင်းတို့ ဒီကာလာချပ်ကို Proof ဖတ်တာမို့လား မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း လေးလုံးထဲက တစ်လုံးတစ်လေကမှ

ဒီကောင့် မဟာ အမှားကြီးကို မြင်တော် မမူကြဘူးလား။”

သေစမ်း။

မြားဦးကတော့ ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာပြီး။ မဖြေရင်
ပိုဆိုးဖို့သာရှိတော့မည်မို့။

“ဖတ်ပါတယ် အစ်ကို ဒါပေမဲ့...”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ မင်းတို့တွေ ဒီအမှားက နောက်ဆုံးအကြိမ်
ဖြစ်ပါစေ။ နောက်တစ်ခါ စာတစ်လုံးမှားရင် မင်းတို့လခထဲက ငါးထောင် ဖြတ်မယ်”

“ဗျာ”

သူတို့ သုံးယောက်လုံး၏ ဗျာ ဆိုသော အသံက တစ်ပြိုင်နက်တည်း
ထွက်လာသည်။

“မဗျာ နဲ့၊ မင်းတို့ကောင်တွေက ရက်စက်မှ ကြေကွဲတဲ့ကောင်တွေ၊ ငါ
တကယ် ဖြတ်မှာ နော်။ ကြားလား။”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သေစမ်း။

အခုတောင် လူတန်းစေ့အောင် မနည်းနေနေရတာ ကို။ ဒါတောင်
တစ်ခါတလေ မိဘတွေ ဆီက အရှက်မရှိ လှမ်းပြီး ငွေမှာရတာ တွေလည်း ရှိခဲ့သည်။
ကိုယ့်အမှားကြောင့် မဟုတ်ပေမဲ့ သူ စိတ်ရှုပ်သွားရတာ တော့ အမှန်ပင်။

“ခွီး”

အယ်ချုပ်ထွက်သွားတော့မှ အီးမှန်ထားသလို ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး ယုယက ထ ရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဒီလောက် နားကို အဏုမြူကဲ့ခံထားရတာ ကို မင်းက

ရယ်နေသေးတယ်။ အေးပါ.. ရယ်ထား။ ရယ်ထား။ ကိုယ့်အလှည့်ကျလည်း
ရယ်နိုင်အောင် လုပ်ထားနော်။”

သုခ မကျေမနပ် နှင့် ရေရွတ်သည်။

မျက်နှာလည်း မသစ်ရသေးတာမို့ သုခ မျက်နှာက အဆီပြန်နေသော
ဝက်သိုးကြီးတစ် ကောင်လို စူပုတ်နေသည်။

“သုခ မင်းရည်စား ချယ်ရီထွန်းက မင်းကို သတိမရဘဲ ဘာလို့
အက်ရှ်လေကိုးလ် ကို သွားသတိရနေလဲ မသိဘူးကွ... နော် ဟီး ဟီး”

ယုယကတော့ တောက်လျှောက်ကို စနေတော့သည်။

“သုခ ဟုတ်သားပဲကွာ။ မင်းကလည်း လွဲတာမှ အကြီးကြီးလွဲတာ။
မင်းကို စိတ်ချလို့ ငါက မင်းအပိုင်းကို proof မစစ်ဘဲ လွှတ်လိုက်တာလေ၊
ခုတော့ကွာ”

သူကပါ ဝင်ပြောတော့ သုခ တွေတွေလေး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ပြောပြီးတော့မှ သူ သတိရသွားသည်။ ဒီကောင် အခုတလော
သူ့ရည်းစားချယ်ရီထွန်းနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာကို သူတို့ သိထားတာမို့
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

အေးလေ ... ရည်းစားနဲ့ အဆင်မပြေတော့ ဒီကောင် စိတ်တွေ
ရှုပ်နေမှာပေါ့။

“ကဲပါကွာ ... သွား သွား မင်းတို့ နှစ်ယောက် ခုံဖိနပ်တွေ
ဆေးသွားသုတ်တော့ ပြီးရင် ဝါးတီသွားဆွဲမယ်။ မင်းတို့ကို story တစ်ခု
ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာ story လဲကွ”

“မင်းတို့သာ မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်ရင်

ပြောပြပါ့မယ်။”

“မင်း story ကို ငါတို့က နားထောင်ပေးရမှာ ဆိုတော့
မင်းတိုက်ရမှာနော်။ ငါတို့ နားတွေက စောစောလေးတင် မီးကျွမ်းထားတာ ဆိုတော့”

အရေးထဲ ယုယက လျှာရှည်နေတာမို့

“အေးပါကွာ ... ငါ တိုက်ပါ့မယ်” ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့
အတင်းသွားခိုင်းရသည်။

*

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူပြောတဲ့ story လေးကို ယုယရော
သုခပါ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆောင်းလေကလည်း အေးမြစွာ မှုန်မှုန်လေး
တိုက်ခတ်နေသည်။

“အဲ့ဒါပါကွာ၊ အဲဒီ ကော်ရပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို
တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ စိတ်တွေ အညှို့ခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ အဲ့လို
တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးတဲ့ကွ။ သူနဲ့ဆုံတဲ့ အချိန်လေးမှာ အပြင်က ရာသီဥတုက
ချမ်းအေးနေပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ ရေပူစမ်းလေး တစ်ခုလို နွေးမြနေ တယ်ကွ”

သူ့ စကားဆုံးတော့ ယုယက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း -

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ကောင်မလေးမှာ ရည်းစားရှိပြီးသားပေါ့။
ကြည်ညိုရာ မင်းနှလုံးသား ကလည်း မခုန်တော့လည်း မခုန်ဘူး၊
ခုန်မယ့်ခုန်တော့လည်း လွတ်အောင်မခုန်ဘူး။ ခေါက်ထား လိုက်စမ်းပါကွာ။
ဟောဒီလှည်းတန်း မှာ အလန်းလေးတွေမှ ပေါ့လို့။ မင်း ရှုပါ နဲ့ ဗျူဟာခင်းလိုက် ရင်

သုံးမိနစ်တောင် မစောင့်ရပါဘူးကွာ”

ယုယက ပြောနေရင်းမှ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော
ရောင်စုံကောင်မလေးများကို မျက်စိအစာ ကျွေးနေသည်။

သူ့မှာသာ ဒီကောင် စကားတွေကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသော
စိတ်ဓါတ်တွေကို မနည်း လိုက်စုနေရသည်။

ပျက်ယွင်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို သုခက ရိပ်မိသွားကာ -

“အဲ့လိုပြောလို့တော့ မရဘူး ယုယရ၊ ဖူးစာလူးလာရင် ဒူးကာလို့တောင်
မရဘူးဆိုတဲ့ စကား ပုံတော့ ရှိသေးတာပဲ။ ချောတိုင်း လှတိုင်းသာ ချစ်လို့ရရင်
အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရက ရန် ကုန်ကနေ တောရောက်သွားမှာပေါ့ကွ။
ပြီးတော့ ကြည်ညိုပြောပုံအရဆိုရင် ကောင်မလေး ငိုနေ တာဟာ သူ့ရည်းစား နဲ့
စကားများပုံလောက်နဲ့တော့ ရန်ကုန်သူတွေ မငိုလောက်ဘူး။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
မသေချာတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့်တော့ ငါ့ကောင် ကြည်ညိုကြီးရဲ့
ပထမဆုံးရင်ခုန် သံကို ဖျောက်ဖျက်မပစ်သင့်ဘူးလို့ ငါတော့ ထင်တယ်”

သုခ ၏ စကားကြောင့် သူ့စိတ်ဓါတ်တွေ ခွန်အား ပြန်ရလာသည်။

“မင်းကရောကြည်ညို အဲ့ဒီကောင်မလေးရဲ့လိပ်စာတို့ ဖုန်းနံပါတ်တို့
ဘာမှမသိခဲ့ရဘူးလား”

သုခ အမေးကို သူ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်ရင်း -

“အေးကွာ... ငါလည်း ရင်ခုန်ပြီး သူ့ကိုပဲ ငေးနေမိခဲ့တာ။ အဲ့ဒါတွေ
တစ်ခုမှ မမေးလိုက်ရ ဘူး။ အခုမှ ပထမဆုံး စတွေ့တာဆိုတော့လည်း မေးလို့လည်း
မကောင်းဘူးလေကွာ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ငါကတော့ စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ထပ်ဆုံရဦးမယ်လို့
ထင်နေတယ်ကွ”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မပါ လက်မပါ ဖြစ်နေသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အပြင်ထွက်ရရင်လည်း တာဝန်တစ်ခုကို ရင်ထဲ ထည့်ထား ဖြစ်သည်။

ထိုတာဝန်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကောင်မလေးတွေကို ကော်ရပ်လေးများလားဆိုပြီး အမြဲတမ်း စေ့စေ့ ကြည့်မိခြင်းပါပဲ။

အရင်က ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ စေ့စေ့မကြည့်တက်တဲ့သူဟာ အခုတော့ ခေတ်မီ အဆင်အပြင် နှင့် ကောင်မလေးအုပ်စုတွေ မြင်ရတိုင်း သူမလေလား ရှာဖွေတက်ခဲ့ပြီ။

ညဆိုရင်လည်း အိပ်မရဘဲ ကောင်းကင်ထက်က လ ကွေးလေးကိုငေးရင်း ငိုနေသော အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို ကြယ်တွေကြားမှာ တွေ့လိုက်သလို ထင်နေမိသည်။

ခက်တော့ခက်နေပြီ။ ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အရုပ်လေးရယ်။

*

Computer Screen ပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသော မောင့်ရဲ့ account လေးကို ငေးရင်း သူမ သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွလေး ချလိုက်မိသည်။

“မောင်ရယ်... နေနိုင်လိုက်တာ။ ကော်ရုပ်ကို မေ့ပြီး ဂျပန်မှာ ပျော်နေပြီ ထင်ရဲ့”

သူမကတော့ ဒီမြို့မှာ မောင်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အလွမ်းတွေကို နှစ်မြို့စွာ သောက်သုံးရင်း နေ့ည တွေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းနေရသည်။

“လွမ်းတယ် မောင်ရယ်”

“ဟဲ့ ကော်ရုပ် .. ရှင် မအိပ်သေးဘူးလား။ ရှင့် ရောဂါကလည်း

မသေးဘူးနော်။ သူရဲဘော ကြောင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက် လွမ်းမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ”

မျက်နှာသစ်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာသော ရွှေရည်က မျက်နှာက ရေတွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ နှင့် သုတ်ရင်း လှမ်းထပြောသည်။

ရွှေရည်နှင့်သူမက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ မိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်တွေမို့ ရထားသော အမွေတွေကို နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ Beauty Saloon တစ်ခု စပ်တူ ဖွင့်ထားသည်။

ညီအစ်မတွေလိုပဲ ချစ်တာမို့ သူမနှင့် မောင့်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို အားလုံးသိထားသည်။

“ကျုပ် မောင့်ကို ဘယ်လိုမေ့လို့ရပါ့မလဲ ရွှေရည်ရယ်။ ပြီးတော့... မောင့်ကို ကျုပ် ယုံတယ်။ မောင်ဟာ ကျဉ်းကျပ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့်သာ ကျုပ်ကို မဆက်သွယ်သေးတာပါဟယ်။ မောင့်အကြောင်းကို ရှင်လည်း သိသားနဲ့ဟာ။ မောင်က မိဘစကား နားထောင်သူလေ”

“အေး... ကျုပ်ကြားဖူးတာ တစ်ခုကတော့ မိဘစကား နားထောင်တဲ့သူတွေဟာ အချစ် အ တွက်တော့ သူရဲဘောကြောင်တက်တယ်တဲ့။ အရင်ကတည်းက ရှင့်ကို သူ ဦးစားပေးခဲ့ဖူးလို့လား”

“ကျုပ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဟယ်”

သူမ စကားဆုံးတော့ ရွှေရည်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှင့် ခေါင်းခါရင်း သူမကို နောက်ဆုံးသေခါနီး လက်လျှော့လိုက်ရသော လူမမာကို ကြည့်သလို ကြည့်လာသည်။

မတက်နိုင်။

ကြည့်ချင်သလိုသာ ကြည့်ကြပေတော့။

“ကျုပ် ယုံထားတယ်သိလား မောင် တစ်နေ့ ကျုပ်ဆီကို ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့။ မောင်က ကျုပ်ကို သိပ်ချစ်တာဟ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ရွှေရည်က မှန်တင်ခုံ ရှေ့ထိုင်ကာ night cream မျက်နှာပေါ်လိမ်းနေသည်။

“ဟဲ့ကော်ရုပ်.. ဒီမှန်တင်ခုံပေါ်က tower ကြီးက နှပ်တွေသုတ်ထားတဲ့ဟာကြီး မဟုတ် လား ရှင် လွှတ်မပစ်ဘဲ ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

သူမ ထို tower လေးကို ကိုင်ရင်း ရုတ်တရက် အူကြောင်ကြွက်လေးတစ်ကောင်ကို သ တိရသွားသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိသည်ထင်ရဲ့။

“ဟဲ့ .. နှပ်ပေနေတဲ့ tower ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘာလို့ ပြုံးနေတာလဲ”

“အင်း ... ကျုပ် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်ပြီး ပြုံးလိုက်မိတာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်ကလူလဲ။ ဒီနှပ်ပေ tower နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သတ်လို့လဲ”

“ဒီလိုဟ”

ရွှေရည်တစ်ယောက်တော့ သူမ ပြောတော့ ဇာတ်လမ်းလေးကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင် ရှာသည်။

ပြတင်းတံခါးဝမှ မြင်နေရသော ကြယ်လေးတွေကတော့ ကဗျာဆန်ဆန် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

“ဟဲ့ ကော်ရုပ်.. ရှင်ပြောပုံအရဆိုရင် ဇာတ်လမ်းအဖွင့်လေးကတော့ အမှိုက်စားပွဲဟ။ ဒါပေ မဲ့... ရှင် သူ့ကို နှပ်တွေနဲ့ သုတ်လိုက်တာတော့ ဆိုးတယ်”

“အာ... ကျုပ်က တမင်လုပ်လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

အရေးထဲ ရွှေရည်က မအိပ်သေးဘဲ ဇာတ်လမ်းထပ်ဆက်ခိုင်းနေသည်။

“ပြီးပြီလေ.. အဲ့ဒါပဲ။ ရှင်လည်း အိပ်တော့။ ကျုပ်လည်း အိပ်တော့မယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ .. နေဦးလေ။ အရေးကြီးတာ မေးမလို့၊ သူက ချောလားဟင်”

ရွှေရည်အမေးကြောင့် သူမ မျက်ဝန်းထဲ သူပုံရိပ်လေး

တိုးဝင်လာပြန်သည်။

သူမ ထပ်ပြီးမိသွားပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ အူကြောင်ကြွက်လေးဟာ အလွမ်းတွေနှင့်မောင့်ကို သတိရပြီး ငိုနေ တက်သော သူမစိတ်တွေ ကို တဒင်္ဂတော့ ပေါ့ပါးစေတာ အမှန်။

ဘာပဲပြောပြော အဲ့ဒီ တဒင်္ဂလေးအတွက်တော့ ကျေးဇူး။

“ဟဲ့.. မေးတာမဖြေဘဲ ဘာလို့ပြီးပြီး ငြိမ်နေတာလဲ”

“ဪ.. သူက ချောတော့ ချောပါတယ် ဒါပေမဲ့... မောင့်ကိုတော့

မမိဘူး”

“အရူးမ.. နောက်ဆုံးတော့ ဒါပဲ”

ရွှေရည်က ပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ အိပ်သွားသည်။

သူမ မှာတော့ computer screen ပေါ်က မောင့်ရဲ့ account လေးကို နောက်ဆုံး တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး -

“good night မောင်” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်မက်ထဲလာခဲ့ပါ မောင်ရယ်။

လွမ်းလွန်းလို့ပါ။

အခန်း (၃)

“ချစ်သူမသိအောင် ထွေးပိုက်ထားရတဲ့

ချစ်ခြင်းတွေကြောင့်

တစ်ခါတလေတော့

လက်ပန်းကျချင်လာတယ်။

အချိန်တိုလေးအတွင်း

တိုးပွားလာတဲ့ ငါ့အချစ်တွေကို

ချစ်သူ တစ်ဝက်လောက်

ဝေမျှ ထွေးပိုက်ထားပေးပါလား”

*

ဆောင်းနေက မညာမတာ ပူလောင်နေပြန်သည်။

ဒီလို ပူလောင်အိုက်စပ်နေသော ရာသီအချိန်အခါမှာ Bus သာ
ကျပ်ရင်တော့ သေပြီပဲ သူ တွေးမိလိုက်သည်။

မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချကာ နဖူးကချွေး
ခြေမ၊မကျအောင် သုတ်လိုက် မိသည်။

မြို့ထဲ ၃၂-လမ်းက ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ဆီက အယ်ချုပ်က
ပိုက်ဆံသွားသိမ်းခိုင်း တာမို့ ပိုက်ဆံသိမ်းပြီး ပြန်လာတာ ဖြစ်သည်။

သူစောင့်နေသော bus ရောက်လာတော့ သူကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး ... ဟိုးနောက်မှာ အချောင်ကြီး၊ အထဲတိုး သွားလိုက်”

ပြောပြီး စပယ်ယာက သူ့ကို အထဲစွတ်တိုးခိုင်းသည်။ ကားက ကျပ်ညပ်နေတာမို့ သူ့ခြေ ထောက်တွေ ကြမ်းပြင်နှင့်ပင် မထိဟု ထင်ရသည်။

ခေါင်းကိုလည်း မော့ထားရသေးသည်။ မော့မထားလို့မှ မရတာ ။

ရှေ့က မဒီချောတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံနွယ်တွေက သူ့နှာဖျားကို လာပြီး ကလူကျီစယ်နေတာ ကိုး။

ထိုမဒီလေးကတော့ သိပုံမရပေ။ သူမှာသာ မနည်း တိမ်းငှရာင်နေရသည်။ ယားကျိကျိ နှင့် အတော်ခံစားရခက်နေသည်။

“လာ လာ... ကားက အချောင်ကြီးရယ်။ ကျပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ”

စပယ်ယာလေးကလည်း တာဝန်ကျေစွာ ထမ်းဆောင်နေသည်။

ဪ... ငါနှယ် ဒီကားစီးမိတာ မှားပြီ။ ချွေးတွေကလည်း အလုံးလိုက် ကျလာသည်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ဇီးကင်းခန့် ချွေးတစ်စက်က သူ့ရှေ့က ကလူကျီစယ်နေသော ဆံနွယ်ရှင်ရဲ့ ပခုံး နှင့် ကုပ်ပိုးစပ်လောက်ကို ခုန်ဆင်းသွားသည်။

သူမကတော့ သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး လှည့်ကြည့်လာသည်။

သူ့မှာသာ လခထုတ်ရက် မယားက လင်ကို မျက်နှာချိုသွေးသလို သွားအဖြဲသားလေးနှင့်။

“Sorry နော်” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။

ကားက မှတ်တိုင်တစ်ခု အရောက်တွင် လူအဆင်းများပြီး ချောင်သွားသည်။ ဆံနွယ်ရှင် လေးလည်း ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်သည်။

“ခင်ဗျာ”

“ရှင့်မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို သုတ်လိုက်ဦး။ တော်ကြာ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ် ထပ်ကျလာ ဦးမယ်။”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သေစမ်း။ သူမ ပြောတာလည်း မလွန်ပါ။

လက်ရှိ သူမ ထိုင်နေတဲ့ ခုံဘေးမှာ သူမ မတ်တပ်ဆိုတော့ သူ့ရန်ကို သူ့ကာကွယ်ပေမပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ချွေးတွေကလည်း မေးစေ့နားမှာ တွဲခိုနေကြပြီလေ။

အိတ်ထဲက tower တစ်ထုပ်ဖောက်ပြီး မျက်နှာကို ပဝါနှင့် သေချာသုတ်လိုက်သည်။ ပြဿ နာကတော့ စတော့တာပဲ။

“ဗြီး ဗြီး ဗြီး”

“အောင်မလေးဗျ”

“ဟယ်... ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်းလား”

ဒီလိုပါ ... သူဖုန်းကို vibration ပေးထားတာမို့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဖုန်းက တုန်ခါမှုကြောင့် သူ လန့်သွားရသည်။

Vibration ကြောင့် လန့်သွားတော့ သူက ခါးကော့သွားက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ဆံနွယ် ရှင်၏ မျက်နှာကို ရှက်လိုက်တာ။

ကားပေါ်က ဆင်းပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ်။

“ကန်တော့ .. အဲ့ ဘွာတေး၊ Sorry ပါဗျာ၊ နော်”

လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရှက်စိတ်ကြောင့် ထူပူနေသည်။ ဟူး တကယ့်ပြဿနာနေစစ်စစ်ပဲ

“ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတိုးနေတယ် မသိဘူး၊ တောက်”

“ဗျာ”

“ဖယ်ပါဆို”

သူတော်တော်အားနာမိသွားသည်။

သူ့ကြောင့် သူမ ထိုနေရာမှ ဖယ်ခွာမသွားစေချင်တာမို့

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆံနွယ်ရှင်ကို တောင်းပန်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်တော့ ထိုင်ခုံနေရာက မထပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနားကနေ သွားပါ့မယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ စိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင် တစ်ခုကို ဝင်နေပါပြီ။

“အော်.. မိကျောင်းသားရယ်။ လျှာရှည်လိုက်တာ ကျွန်မ ဆင်းရဲမှာ ဒီမှတ်တိုင်ရှင်။ ရှင့်ကြောင့် မှတ်တိုင်ကျော်တော့မှာပဲ”

“ဗျာ”

ကားက ဘီးလိုမ့်စပင်ပြုနေပြီ။

“ဟိုးထား .. ဟိုးထား၊ ဒီမှာ တစ်ယောက် ဆင်းဦးမှာ”

သူ့စကားကြောင့် စပယ်ယာက မျက်စောင်းထိုးရင်း -

“မှတ်တိုင်ပါရင် ကြိုထွက်ထားမှပေါ့ဗျ။ မခွဲနိုင်ရင်လည်း အိမ်အထိသာ လိုက်သွားတော့”

လွဲပြန်ပြီ။

သူက ချိုင့်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ဆွဲခြင်းလေးကို သူမ ထ ရတာ

လွယ်ကူအောင် ကိုင်ပေးထား တာကို .. ကိုရွှေစပယ်ယာက ထင်ချင်တာ ထင်ပြီး ပြောချင်တာ ပြောနေသည်။

ဘာမှတော့ သူပြန်မပြောမိ။

အဟဲ ... ကိုယ်က ယောက်ျားသွားတာပဲ။

ဆံနွယ်ရှင်ကတော့ အပြီးသတ် မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်သွားသည်။

ဆံနွယ်ရှင် ထွက်သွား ချီ လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လေနုအေးတွေကြောင့် အပူတွေ လျော့သွားတာ ချွေးတွေ
တိတ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခုနက ပြဿနာကြောင့် မကိုင်လိုက်ရတဲ့ ဖုန်းက
vibration နှင့်အတူ ကဆုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒင်း .. ဒင်းကြောင့်။ ဟွန်း

နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ အယ်ချုပ်ဆီက ဖြစ်သည်။ ဘုရား .. ဘုရား။

“ဟယ်လို”

“ဟိတ်ကောင်.. ခုနက ငါ့ဖုန်းကို ဘာလို့ မကိုင်တာလဲကွ”

ဒေါသကုမ္မာရ အယ်ချုပ်၏ အသံက စူးရှစွာတိုးဝင်လာသည်။

အယ်ချုပ်က တကယ်မလွယ်။

သူစိတ်ကြည်နေချိန်မှာ ဘာမှဟုတ်တာလေးကို ကမ္ဘာကြီးလောက်
ချီးကျူးတက်သလို စိတ် မကြည်လင်ဘူးဆိုရင်လည်း အီးပေါက်တာတောင် လေထု
ညစ်ညမ်းအောင်လုပ်တဲ့ကောင် ဆိုပြီး တွေ့ဖြုတ်တော့တာလေ။

သူ့မိန်းမနဲ့ ကွိုင်တက်လာတဲ့နေ့ဆိုရင်တော့ သူ့လက်အောက်က
အယ်ဒီတာပီစီ ကျွန်တော် တို့မှာ နေစရာပင် မရှိ။

“ဟိတ်ကောင်”

“ဪ... ခုနက ကျွန်တော် ကားပေါ်ရောက်နေတာ ဘယ်လိုမှ

ကိုင်မရလို့”

“အခုရော .. ဘယ်မှာလဲ”

“ကားပေါ်မှာပဲလေ”

“ကြည်ညို .. မင်းငါ့ကို နောက်နေတာလား”

စပြီ။ အခြေအနေမကောင်းဘူး။

“ဟို.. ခုနက ကားအရမ်းကျပ်နေတာ အစ်ကို။ တစ်ချိန်လုံး
မတ်တတ်ရပ်နေရတာ ။ အခုမှ ထိုင်ခုံလေးရလို့။”

“ရုံးကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်... အား”

အသည်းခိုက်မတက် နာကျင်မှုက သူ့ခြေချောင်းလေးမှ တဆင့်
ခံစားလိုက်ရသည်။

“တောက်”

“ဟင် .. မင်း”

ဒေါသနှင့် အတူ မြင်လိုက်ရသူက -

“ကော်ရပ်”

အထုပ်အပိုးတွေ မနိုင်မနင်းနှင့် မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်တွင် လက်လာသော
သူမ နှင့် သူ၏ ဆုံ စည်းမှုက ဆန်းသည်။

သူမ စီးထားသော ဟိုက်(လ်)ဟီး ဖိနပ်မြင့်ကြီးက သူ့ခြေချောင်းလေးကို
စနစ်တကျ တက်နင်းလိုက်တာပင်။

“အယ်... ကန်တော့နော်၊ အရမ်းနာသွားလား၊ ဟင်.. ရှင်က

အူကြောင်ကြွက်”

“နာဘူး .. နာဘူး”

“ဘာကွ.. လာဘူး ဟုတ်လား”

အယ်ချုပ်၏ ဒေါသတကြီးသံကြောင့် တုန်သွားရသည်။ ဪ... ငါ့နယ်
ဖုန်းကြီးကိုင်ပြီး ငုတ်တုပ်မေ့သွားတာကိုး။

“အစ်ကို မဟုတ်ပါဘူး။ လာပြီလို့ ပြောတာပါ”

မြန်မြန်ပြောပြီး ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

အခုမှ ကျွန်တော် တိတ်တခိုးရှာနေတဲ့ အရပ်မလေးကို ပြန်တွေ့တာကိုး။

ဒီနေ့လည်း ဆံပင်ပျော့ဆင်းဆင်းလေးတွေကို ထိပ်တည့်တည့်မှာ
အပြောင်သိမ်းပြီး စုထုံး ထားသည်။

အလွမ်းတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့် သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ဝကြီး
ငေးနေမိသည်။ သူမ မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားမှ အားနာပြီး သတိဝင်လာကာ ...

“ကော်ရုပ် ... လာ ထိုင်လေ”

“ရပါတယ်၊ လှည်းတန်းမှာ ဆင်းမှာ”

“ဒီနားက ကားတွေကျပ်နေတာ.. ကြာဦးမှာ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက
အထုပ်အပိုးတွေ နဲ့လာပါ”

အဲ့ဒီတော့မှ သူမက ကမ္ဘာပေါ်မှာ

ပန်းတွေအားလုံးပွင့်စေနိုင်တဲ့အပြုံးမျိုးပြုံးကာ -

“ကျေးဇူးနော်” ဆိုပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

လူချင်းချိန်းတော့ သူ့မှာ သူမ၏ ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးကို
သတိထားနေရသည်။

စောစောက ဒဏ်ရာတောင် အကင်းမသေသေးဘဲ နာနေဆဲပင်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေပဲကြည့်လိုက်တော့ အနားက မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ မိန်းမဝဝကြီးက အူတိုလို့လားမသိ သူ့ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

နောက်ခုံက နှာခေါင်းပွပွနှင့်လူကလည်း ဒီကောင် နှာဘူးပဲဆိုတဲ့ ပုံနှင့် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှိသည်။

သူကတော့ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါ။

သူမဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ကျောခိုင်းပစ်ထားလိုက်သည်။ သူရော သူမပါ လှည်းတန်းမှာပဲ ဆင်းသည်။ သူက သူမ၏ အထုပ်အပိုးတွေကို ကူသယ်ပေးတော့ -

“ရပါတယ် အားနာစရာကြီး”

“ခင်ဗျားအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ရှေ့နားတင်ပါ။ ရှင်ကရော”

“ကျွန်တော်တို့ရုံးက ဟိုးရှေ့က လမ်းလေးထဲမှာလေ။”

လမ်းလျှောက်ရင်း ကိုယ့်အကြောင်း သူ့အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ စကားတွေ ပြောဖြစ်တော့ ရင်းနှီးမှုတွေကလည်း တိုးပွားလာသည်။

“ဒါဆို ကြည်ညိုက အယ်ဒီတာဆိုတော့ ဆရာကြီးပေါ့”

“အဲ့ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ ဆိုသလိုပေါ့။

ဘေးတိုက်အနေအထား မြင်နေရတဲ့ သူမ မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်မိတော့ ရင်တွေ တဒိတ် ဒိတ်ခုန်နေသည်။

“အခုရော ငိုတုန်းပဲလား”

သူ့စကားကြောင့် သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်
ခဏလေးငြိမ်သွားသည်။ တကယ့် ခဏလေးပါပဲ။ ပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး
ပြုံးကာ ...

“တစ်ခါတလေတော့ ငိုဖြစ်တယ်။ ဘာလို့လဲ”

“ဪ ... ခင်ဗျားငိုတဲ့နေ့ဆို ဝေးဝေးရှောင်နေရအောင်လို့လေ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့”

“နှပ်တွေ ပေမှာကြောက်လို့”

“အာ.. ကြည်ညိုနော်”

သူမ မျက်စောင်းထိုးရင်း သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွလှမ်းထုသည်။

သူကတော့ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်လာရင်း တိုးပွားလာသော
ရင်းနှီးမှုတွေအတွက် ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေး ပျော်နေရသည်။

ထိုနေ့က သူမ ငိုရသော အကြောင်းအရင်းကို မေးချင်ပေမယ့်
မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ခင်မင်မှုတွေ ဒီဂရီတက်နေချိန်မှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ
ထစ်ငေါ့သွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။ အဲ့ဒီနေ့က သူမ ရယ်တာကို သူ ပထမဆုံး
အနီးကပ် မြင်ခဲ့ရသည်လေ။

*